

Գրքեր

Այսպեսանի հետ որեւէ կապ չունեցող գերմանացի հրեան ինչո՞ւ օրերից մի օր որոշեց իր անձնական ավանդը ներդնել օտար ժողովրդի դասնորջան մեջ:

70-ական թվականների սկզբներին ես արդեն երկու վեղ էի գրել հրեաների ողբակիցման մասին: Առաջինը «Գիւրեղ», իմնված էր Ուկրաինայում, հրեական գեոսոցում իմ աղբյուրը կանգնի հիւրընկալությունների վրա, իսկ երկրորդը կոչվում էր «Նազիսը եւ սափրիչը»: Ես այդ երկու գրքերում չունեի գրել այդ թեմայով: Փոխարենը բաց զարմացա այն համասարած անգիտության կաղապարներով, որ գոյություն ունեն հայերի ողբակիցման հարցում: Ես վճռեցի, որ դեռ է ինչ-որ բան աննմանացված եւ հերքի հայերի այդ գեղատաղանդուն հայրենի դարձնելու համար: Ես կարողացել էի Ֆրանց Կերխի «Մուսա լեռան քառասուն օրը» եւ մասնում էի, որ հարկավոր է վեղ գրել առավել արդիական ոճով ու լեզվով: Այն ժամանակ ես բնակվում էի Միացյալ Նահանգներում: Այնպես որոնումներ կատարել, բայց բոլոր փաստաթղթերը հիմնականում դասական էին: Դա չէր բավականացնում վեղ գրելու համար: Ես ամերիկացի հրատարակիչներին առաջարկեցի գրական սցենար, բայց նրանք դա համարում էին առավել իրական դասնորջում: 1975 թ. ես Գերմանիա վերադարձա այնտեղ հրատարակելու «Նազիսը եւ սափրիչը»: Հրատարակիչներից մեկն ուզում էր ինձ հետ դասնորջող ստորագրել յոթ գրքի համար: Մեկ գիրք դառնալու էր, եւ ես առաջարկեցի հայերի գեղատաղանդուն անվիրված վեղը: Բայց այդ հրատարակիչը սնանկացավ: Տարիներ անց կինոյի աշխարհ մտնել գործելուց հետո նա ցանկացավ ինձից գնել իմ անավարտ «հայրական» վեղի կինոնատկարիական բոլոր իրավունքները: Այդ ժամանակ մեկ դասնորջող վեղից, որ նա կտանա կինոյի համար բոլոր իրավունքները, իսկ փոխարենը երկու տարի կֆինանսավորի գրքի խմբագրումը: Դա 1984 թվականին էր, եւ այդ պահից ես խոս լծվեցի աշխատանքի:

Չեղ գիրքն աղեկեցում է հայկական գյուղերի առօրյա կյանքի, սովորույթների, ծեսերի, նախնայաց ավանդույթների մանրամասնություններով: Կարելի է կարծել, թե անձամբ այնտեղ եմ աղբյուր: Արդյո՞ք հայերից վկայություններ ասացել եմ: Աշխատանքի եւ վավերագրերի ի՞նչ աղբյուրներ եմ ունեցել:

Ի՞նչ աղբյուրներ գրեթե բացառապես գրային են: Ազգագրական վավերագրերի հիմնական մասը հայրաքյոն եմ Ման Ֆրանցիսկոյի գրադարաններում Օսմանյան կայսրությունում հայերի ամենօրյա կյանքին նվիրված աշխատությունների, միստոներների, ճանապարհորդների դասնորջումների, լրագրերի, ինքնակենսագրությունների մեջ եւ, իհարկե, գեղատաղանդուն անընկալ դասնական ու դիվանագիտական գեղարվեստի մեջ, որոնցից է Լեֆիսիոսի գեղարվեստը: Ես մանկությանս մի մասն անցկացրել եմ Ռուսիայում եւ կարողացել եմ որոշ նմանություններ գտնել հայերի եւ Ռուսիայի հրեական փոքր հասնայինների սովորույթների միջև:

Հայերը հնայված են որդես յուրայիններից մեկը ներկայանալու Չեղ հնարությունից:

Ես հենց յուրային էի: Ես գեղատաղանդուն տարիների հայ էի գրքի խմբագրման ամբողջ ընթացքում:

Գիրքը գրելով արեւելյան հեֆթաբի ոճով, Գուր ոչ միայն վերահասարակ էր հայերի հիւրընկալությունն ու դասնորջումը, այլեւ հիւրընկալում այդ Արեւելի բույրը, տեղանքն ու խորհրդավորությունը, որի ծնունդն են իրեն:

Ինձ համար բաց կարեւոր էր գիրքը սեղավորել Արեւելի քրտանակներում: Վերջին հերթ եւ ընտրել արեւմտյան արժեքներով տպագրել:

ված եւ ֆրանսիսիկ հետ անունացած հայի, ուստի նա վեղի հենց ավելի բաց «արեւմտյան» էր: Եվ հետո, հեֆթաբը գրական այնպիսի ժանր է, որն ընդունում է չափազանցություններ, բայց այդպիսի ազատություններ: Գուրը դասնորջումն ուրիշ ծնով նկատագրելը չափազանց սարսափելի լինե:

1985 թ. Գուր Թուրքիա այցելեցի գրքի դասնորջման համար: Ինչպե՞ս անցավ Չեղ ճանապարհորդությունը:

Ես այնտեղ մնացի վեց շաբաթ: Այցելեցի Վան, Էրզրում,

նրանք կարողացել են գիրքը, բայց այդ մասին երբեք ինձ հետ չեն խոսում:

Քանի դեռ Թուրքիան չի խոստովանել իր ոճից, հայերը չեն կարողանա մտաբանել գեղատաղանդունը: Ի՞նչ կասեիք Չեղ իսկ բնութագրմամբ հայերի ողբակիցումը չճանաչելու փաստի մասին:

Կարծում եմ, գեղատաղանդունը ցավոք հարց է, որը կփոխանցվի սերունդ-սերունդ: Հայերի խնդիրն այն է, որ նրանք երբեք փոխանցում չեն ստացել: Բայց հնարավոր

Է. Չիլզենուաթ. ԳՐԵԱՆԵՐՆ ՈՒ ԶԱՅԵՐԸ ԽՈՐԱՄԱՆԿ ԵՆ, ԲԱՅՅ Ի ՎԵՐՋՈՒ ՏԱՆՈՒԼ ԵՆ ՏԱԼԻՍ

Գերմանիայում ծագումով հրեա եղբար Չիլզենուաթի վերջին գիրքը՝ «Վերջին մեֆիսթոֆել» դասնորջում է «բեսսուլեբերի»՝ ամենալավ վաճառվող գրքերի ցուցակ, ստացել է Ալբերտ Գյոթի մրցանակ, որը երկրի ամենաբարձր գրական մրցանակն է, արդեն բարձրանված է բաց լեզուներով եւ ռուսով կավարսվի նաեւ հայերեն բարձրագույնությունը: Վեղը նվիրված է հայ ժողովրդի դասնորջող դասնորջումը եւ հիւրընկալումը: Ստորեւ ներկայացնում ենք Ֆրանսիայում վերջերս հիմնադրված «Les Nouvelles d'Arménie» ամսագրի գլխավոր խմբագիր ՎԱՆԵՐԻՍ ԹՈՐԱՆՅԱՆԻ հարցազրույցը հեղինակի հետ:

Դիարքնիր, Կարս: Այնտեղ դեռ հայեր կան, որոնք բացում են իրենց ինքնությունը, բայց ես ճանաչեցի նրանց այնտեղ: Ինձ աղեկեցրեց Թուրքիայում հայկական հարցի բացարձակ միասունը: Ըստ դասնորջման վարկածի, Առաջին աշխարհամարտի ժամանակ եղել են հայերի եւ բուրքերի բախումներ, որոնց հետեւանում երկու կողմերը կորուստներ են ունեցել: Երբ հարցնում եմ, թե ով է կատուցել նկեղեցիները, դասնորջումն են. Բրիտանացիները, որոնք արագադրել են: Մեր խմբում գերմանացիներից մեկի մոտ կար «Շքեռ» հանդեսի համար, որտեղ դասնորջող հայերին նվիրված հոդված էր գեղարվեստ: Հանդեսը նրանց բռնագրավեցին: Ավելի ուշ Վանում ես հարցրի մեր ուղեկցողին, թե ինչ ավերակներ են երևում միջնաբերդից: Ես գիտեի, որ խոսքը հին հայկական Վան քաղաքի մասին է: Նա դասնորջումն էր, թե երբեք արեւելյան էր քաղաքի մի մասը: Երբ ես ցույց տվեցի նույն տեղում անվանա մնացած երեք մզկիթները, նա դասնորջումն էր, թե այլապես դասնորջումն էր դրանք:

Եւ արդյո՞ք վերջ լուծել մտած մարդաստանից: Հայերը քառատուն են անարդարության խոր զգացումից: Այդ գեղատաղանդուն անողայման ի՞նչ է ճանաչվի:

Գուր նացիստական հալածանքների զոհերից է: Որտե՞ղ եմ եղել երկրորդ աշխարհամարտի ժամանակ եւ դրանից հետո:

Ես ծնվել եմ Գերմանիայի Լայպցիգ քաղաքում: 1938 թ. Ռուսիայի փախա գերմանացիներից ազատվելու համար: Բայց ամսինա-

ցիները ես որոշել էի լուծել հրեական հարցը. նրանք մեզ արտաստեղծեցին Ռուսիայում եւ սեղավորեցին գեոսոցում, որը քրտադատված էր բանակի կողմից: Մեկնելու միակ միջոցը գիւրեղը ճանապարհը դուր գալն էր եւ քրտադատված անտեսուր անելը: Ռուսները մեզ «ազատագրեցին» 1944 թ., եւ մեկնեցին հետեւեցին նրանց բանակին մինչեւ Բալթիկ: Այնտեղից ես գնացի Մոսկովա: Հետագայում տուներն ուզում էին ձերբակալություններ անել եւ հազարավոր մարդկանց ախտել Սիբիր: Ես փախուսի դիմեցի, գնացի Թուրքիա, այնտեղից երկարուղով մեկնեցի Բաղդադ եւ ի վերջո հասա Պաղեստին: Ես ողջ մնացած եւ Պաղեստին հասած հրեաների առաջին խմբերի մեջ էի: Տարիներ անց Խորալից մեկնեցի Միացյալ Նահանգներ եւ վերջնականապես Բեռլինում հասնալեցի 1975 թ.:

«Վերջին մեֆիսթոֆել» ակունքներում արդյո՞ք հրեաների եւ հայերի քառատունի ընդհանրությունն է: Անձամբ ի՞նչ նպատակ եմ ունեցել:

Ես գրում եմ հիւրընկալման մասին, ընդդեմ մոռացության: Հայերի գեղատաղանդունը սեղի ունեցավ ազգերի անարթերության դասնորջումներում: Հրեաներիցը նույնպես: Հիսթորի օրով մեծ սերունդները փորձում էին արդարանալ, ասելով. «Մե՞ն չգիտեմք, թե ինչ է կատարվում»: Այսօր հարկավոր է դասնորջարեւ այդ ոճերը, որոնք ոչ ոք չփորձի բանվել նման արտադրությունների ետեւում: Ամեն ոք դեռ է դասնորջման սա իր արարների համար:

Գեղարվեստը, այսօր Հայաստանում սեղի ունեցող դեղերը հակասակն են ցույց տալիս: Միջազգային ընկերակցությունը սեղակ է, բայց չի միջանում: Արդյո՞ք դա հուսալից չի՞ անում:

Շրջափակված Հայաստանի ներկա իրավիճակը երկրորդ գեղատաղանդուն է ցրել եւ սովի միջոցով: Իհարկե, դա սարսափելի է: Բայց ես գրելիս չեմ մասնում, թե աշխարհը բարեկամվելու է:

Երկու ազգերին էլ լավ մտադրելով, կարո՞ղ եմ ասել, որն է հրեայի եւ հայի արթերությունը:

Երկուսն էլ բաց խոսմանակ են, բայց ի վերջո միշտ քանակ են տալիս:

Մի՞թե հրեաներն այսօր քանակ են տալի Խորալի տեսություն ունենալով:

Ողբակիցման հետեւանում հրեաները բաց կորցրին: Իսրայելի տեսությունը հարթանակ է, բայց ես վախենում եմ, որ այն ժամանակավոր լինի: Ես բավական հոռետես եմ: Երբ գրում էի «Վերջին մեֆիսթոֆել», ես հրեա էի եւ հայ: Ես ինձ զգում էի քառատունի դասնորջարեւ:

ԱՍՏ

Մոլորակ

ԱՍՏ

Քույր Բաղաբերի փառասան

Վախճանի մեծակա Ալեքսանդրի փառասանը արդի 17-ին տեղի ունեցավ փառասանը նվիրված Ալեքսանդրի Գյուրի քույր-քույր հոլանդական երկրի արեւելահայերի: Քաղաքապետարանի հրատարակող զարդարված էր դրոշմերով, ցուցաստեղծներով, իսկ հասուկ ազգավարներում վաճառվում էին հայերեն գրքեր, ձայներիկներ, թերթեր եւ այլն: Բացումը, որին ներկա էին ուղի 5 հազար հոգի, կատարեցին քաղաքապետարանի Պատրիարք Թաթևուրը եւ ԱՄՆ-ում Հայաստանի դեսպան Ռուբեն Շուգրյանը: Առաջինը դրվասանով է խոսել երկրի սենսական եւ մակուրային զարգացման մեջ ամերիկահայերի քրտա մտաբան, իսկ Ռ. Շուգրյանը շնորհակալություն է հայտնել Հայաստանի եւ հասկառես Գյուրիցից ցույց տրված բարոյական ու նյութական աջակցության համար: Երկու ելույթներին հաջորդած զեղարվեստական ծրագրին մասնակցել են «Վաստուրական» դասնորջումը եւ երգիչ Եղիշ Ալբերյանը:

Քայ Բաղաբերից

Գլեկեղյակ Բաղաբերի խորհուրդը Բաղաբերի է ընտրել Լեւոն Ճարջյանին: Կալիֆորնիայի այս Լեւոնի Բաղաբերից սովորաբար դասնորջում է մեկ տարի վերջնորվելու իրավունքով:

Քայկական դասնորջումների ժողովանու

«Նախապես» հրատարակությունը լույս է ընծայել հայ դասական գրողների սեղծագործությունների հասնորջակը՝ «Քայկական դասնորջումներ» վերնագրով: Երկնեղյա համակարգով ներկայացված են հայ արձակի 20 լավագույն վարտեսների գործերը: Այն ներառում է Ավիարյան, Շիրվանզադե, Զոհրաբ, Նար-Գոս, Հակոբ Օսկան եւ այլ գրողների՝ յուրաքանչյուրից մեկական գործ:

ԲՈՒՐՆԻՍ

Քոյաչեղեղ ազգային հեռուստատեսության գլխավոր տնօրեն

Այս երկրի խորհրդարանի ձայների մեծամասնությամբ հայտնի օեծիստ Լալո Քոյաչեղեղ Նախնորջակ էր քույրական ազգային հեռուստատեսության գլխավոր տնօրեն: Մեր հայրենակիցն այս առաքելք մուտ է գործել քանանայկներ ասաջ: Չեղիսակ է բազում քեմարությունների եւ զեղարվեստական ֆիլմերի, նաեւ նախաձեռնող՝ արթեր հաղորդաքարերի:

ԹՈՒՐԻՍ

Պոլսի Տեխնիկական համալսարանի որոշմամբ դրոշմերի կոլեկցիոն է արժանացել հայ գիտնական ժան Գալաթը: Վերջինս նախնորջակ կրթությունը ստացել է Գարսկոյան վարժարանում, ադա ավարեւ Պոլսի համալսարանի քննադատության բաժնից: Իբրեւ գիտական դասերի ուսուցիչ դասնորջակ է Մահալյան եւ Կեղոնական վարժարաններում, նաեւ ս. հայ Գոյրականում: 1984 թ. ստացել է դոկտորի աստիճան: Ցար նա հեղինակ է 22 գիտական ուսումնասիրությունների, մասնակցից բազում միջազգային գիտնորջակներ:

ՇՎԵՑՄԱՐԻԱ

Հայաստանի ուղիղի եւ հեռուստատեսության կամերային երգչախումբը Տիգրան Չեխիյանի ղեկավարությամբ արդի 14-18-ը մասնակցել է Սոթերի երգչախումբի 29-րդ միջազգային մրցույթին: Այս առիթով տեղական «Լեթ Վոսուա» թերթը գովասանի տղերով է անդրադառնում հայկական խմբի մասնակցությանը: Թերթի թղթակից Չեղեղ Թրյուքը գրում է. «Հայկական երկու խումբը իր գրավիչ զգեստավորումով եւ յուրահասուկ ծայրային որակով աննշմարելի ոլիսի յմա: Տիգրան Չեխիյանի ղեկավարությամբ խումբը թավալային Բաղաբերից ու մեղմամայն բաժնիների ծայրաստիճան արակարգ սիրադեսությամբ երգել էր իրեն շաղկված այս դրվասանը՝ արժանանալով «Mention excellent avec distinction» մրցանակին:

Պատասխան Լեւոն ԱՍԿԱՆԵԸ

Advertisement for TrueType & PostScript fonts. It features the text 'TrueType & PostScript' at the top, followed by 'Երազրային ստաւշելեր' in a stylized font. Below this, it lists various font styles and their compatibility: 'Տեսակները՝ Times, Helvetica, Folio', 'Ընդամենը՝ 8 ստաւշեւք', 'Կիրառությունը՝ Macintosh, IBM/WINDOWS'. The advertisement also includes contact information for 'Ստաւշելեր' and 'Ստաւշելեր'.

